

todistaja

January • Tammikuu 2014 No.1 Volume 89

\$4.00 (HST
INCL.)
3,50 EUROA

Tellervo ja Olavi Nieminen asuvat Vancouverissa ja ovat aktiivisesti mukana seurakunnan ja myös Todistaja-lehden toiminnassa. Tässä saatte lukea mielenkiintoisen todistuksen siitä, miten Jumalan johdatti Tellervon Hänen luokseen ja myös Vancouveriin.

En ollut valmis

Olen syntynyt Satakunnassa Lavian pitäjässä. Meitä on kaikkiaan neljä sisarusta, yksi poika, joka on vanhin, itse olen nuorin. Sain kasvaa kodissa, jossa äiti oli uskovainen. Meillä pidettiin kotona kotikokouksia, joissa kävi paljon väkeä, monet tulivat kaukaakin. Vaikka isä ei ollut uskossa, hän ei vastustanut näitä kokouksia. Isäni kuoli, kun olin 12-vuotias. Häinkin tuli uskoon ennen kuolemaansa. Vaikka olin kokouksissa mukana en koskaan tuntenut, että minun pitäisi myös tulla uskoon. Rukoilin kyllä Jeesusta ja uskoin häneen.

Lähdin 16-vuotiaana kotoa, ensin harjoittelijaksi lastenkotiin, ja sieltä Helsinkiin, Lastenlinnaan, vuoden kestäväan lastenhoitajakouluun. Valmistuin vuonna 1965 ja sain ensimmäisen työpaikan läheltä Rovaniemeä, Muurolasta. Siellä innostuin

Pääkirjoitus

HENGELLINEN SIUNAUS KRISTUKSESSA

Ylistetty olkoon meidän Heramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka on siunannut meitä taivaallisissa kaikella hengellisellä siunauksella Kristuksessa, niin kuin hän ennen maailman perustamista oli hänessä valinnut meidät olemaan pyhät ja nuhteettomat hänen edessään, rakkaudessa, edeltäpäin määräten meidät lapseuteen, hänen yhteyteensä Jeesuksen Kristuksen kautta, hänen oman tahtonsa mielisuoion mukaan, sen armonsa kirkkauden kiitokseksi, minkä hän on lahjoittanut meille siinä rakastetussa, jossa meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, hänen armonsa rikkauden mukaan. Tätä armoa hän on ylenpalttisesti antanut meille kaikkinaiseksi viisaudeksi ja ymmärrykseksi (Ef. 1:3-7).

Eräs tämän kirjeen hallitsevista

ajatuksista on taivaaseen nousseen Vapahtajan työ häneen uskovien elämässä. Paavali ei tarkoita tässä sellaista, mikä tulee uskovien osaksi vasta taivaassa, vaan hän sanoo, että he ovat jo saaneet siunauksen hänessä. Kaikki tämä heillä on Kristuksessa. ”Hengellinen siunaus” ei ole tässä ruumiillisen siunauksen vastakohta, vaan apostoli tarkoittaa sillä siunausta, joka on lähtöisin Pyhästä Hengestä, jota voimme kokea päivittäisessä elämässä.

Kun Jumala ”määräsi meidät lapseuteen”, adoptoi hän meidät. Sitä ei tehty meidän hyvien ominaisuuksiemme tähden, eikä minäkään muunkaan sellaisen perusteella, mikä ei ole hänestä itsestään lähtöisin. Hän päätti asiasta aivan yksin, ja päätös perustui hänen hyvyteensä ja hänen omaan riippumattomaan päätökseensä. Kaikki on siis lähtöisin Jumalan rakkaudesta, josta me pääsemme osalliseksi Jeesuksen sovituskuoletman välityksellä. Jumalan rakkauden

kohteena on koko maailma, mutta tämä rakkaus koituu iankaikkiseksi pelastukseksi vain silloin, kun se otetaan vastaan. Se, joka uskoo Poikaan, kokee käytännössä jumallisen rakkauden siinä, että hän saa iankaikkisen elämän. Niille, jotka eivät ota sitä vastaan, tarjous kääntyy tuomioksi. Pojan tehtävä

oli osoitus Isän rakkaudesta. Niin kuin Isä rakastaa, samoin rakastaa myös Poika.

Jeesus lunasti meidät. Lunastus merkitsee vapaaksi ostamista. Sanaa käytettiin sotavankien tai orjien vapaaksi lunastamisesta tai kun joku armahdettiin kuolemantuomion langettamisen jälkeen. Jumala on lunastanut meidät; se merkitsee sitä, että hän on vapauttanut meidät tilanteesta, josta itse emme olisi pystyneet itseämme pelastamaan. ”Anteeksisaaminen” tarkoittaa myös vankeudesta vapauttamista. Jeesus avasi tien Jumalan luo ja antoi meille synnit anteeksi.

Lapseuden lopullinen päämäärä on se, että Jumalan kirkkaus tulee näkyviin meissä. Inhimilliselle ylpeilylle ja kerskaamiselle ei ole sijaa. Pelastuksemme perustuu yksinomaan Jumalan tahtoon ja armoon, ja sen tarkoitus on, että hän saisi kunnian kaikessa.

MARTTI KALLIONPÄÄ

”Jobin postista” Jumalan ylistykseen: Opetuksia Jobin kirjasta - osa 3

Job vastailee ystävilensä ja pitää pitkän puheen kirjan loppupuolella. Jobin kärsimykset ovat niin suuret, että

OSA 10: Surutyön tukeminen

Tämän artikkeli-sarjan vii-meisessä osassa tarkastellaan suruprosessia. Kuinka kulkea surevan rinnalla pimeän laakson poikki? Kuinka kantaa toinen toistemme taakkoja, lisäämättä niitä?

Auttajan tehtävänä on auttaa surijaa käsittämään menetyksen todellisuus. Esimerkiksi, läheisen kuolemaan liittyy myös muita menetyksiä kuin toinen ihminen, myös unelmien, tulevaisuuden suunnitelmien menetystä tulee surra. Auttaja voi auttaa surevaa ihmistä nimeämään surunsa sisältöä. Hän ei voi todella surra ennen kuin tietää, mitä todellisuudessa sure

Talvinen tervehdys täältä Aabrahamin asuinsijoilta

Suomalainen turisti, joka kävi täällä hiljattain, sanoi, että Beersheba on yksi Israel

Juhlahetki

Aimo Selin
14. 4. 1935 - 29.12. 2013

Pöydällä oleviin kolmeen pieneen pikariin oli kaadettu viinirypälemehua ja niiden vieressä olevalle lautaselle oli murrettu keksin palasia. Yksinkertainen ehtoollispöytä oli katettu.

Raamatun lehdet kahisivat, kun etsin Jeesuksen asettamia ehtoollissanoja. Ennekuin ehdin lukemaan, Aimon

kasvot levisivät hymyyn ja kirkkaus säteili hänen silmistään, kun hän totesi lyhyesti: ”Tämä on suuri juhlahetki.” Sillä hetkellä, tuossa ohi kiihtävässä ajan rakosessa, kaikki kolme sen tajusimme: Niin, tämä on todella suuri juh

Kuuba raportti

JATKOA SIVULTA 6

Carlos

Laiha nuori mies istui kanaalin rantakiveyksellä kalastamassa. Kävin katsomassa, onko yhtään kalaa ämpärissä. Ei mitään. Hänellä oli vain siimaa kelalla, ei siinä onkivapaa tarvita. Carlos alkoikin puhua sujuvasti englantia. Oli kuulemma oppinut vain kirjaa lukemalla. Kyselin, onko hänellä perhettä. Carlos kertoi, että kotona asuu samassa talossa oma perhe, isovanhemmat, taisipa olla vielä muitakin sukulaisia, eli talo on täynnä väkeä. Rakennus on huono, vettä vuotaa sisään sateella. Hänen palkkansa on 10 pesoa kuukaudessa, mikä on noin 10 dollaria. Carlos katsoi sandaaleitani ja kysyi, mitä maksaa Kanadassa tuollaiset kengät? Ehkä 40 dollaria, arvioin. Juttelimme uskonosoistakin. Ovat katolilaisia ja joku heistä käy kirkossa.

Päätimme tavata uudelleen parin päivän päästä. Silloin minulla oli pussissa monenlaista hyvää tavaraa lapsille ja aikuisille, ja hän sai myös sandaalit, joista oli niin kiinnostunut. Olivatkin ihan oikeaa kokoa. Meistä tuli suorastaan ystävät, ja hän antoi vastalahjaksi poikansa tekemän rannekorun. Kuuban hallitus antaa muutaman kilon riisiä, soke-ria, papuja ja hiukan ruokaöljyä kuukaudessa, kertoi Carlos. Mutta kun poikakin syö niin paljon, sellainen annos ei paljon auta, hän valitteli. Edellisenä päivänä hän oli kuitenkin saanut kunnon kaloja, ja kalamiehen kädenliikkeet kertoivat, minkä kokoisia. Lopuksi toivotimme toisillemme Jumalan siunausta, ja Carlos sai lentolehtisen, jossa neuvotaan tie Rauhaan Jumalan kanssa. Oli se hieno tilaisuus katsahtaa yhden kuubalaisen elämään. Adios amigo!

Palasimme maaseudulta iltaseitsemältä, kun hotellin ovela tapasimme tutun uskovan vartijan. Pitkä myrskyinen ja yksinäinen työpäivä rantavahtina vajaan dollarin päiväpalkalla oli päättynyt ja hän oli kotiin lähdössä. Ensin työläisten bussilla ulos turistialueelta, sitten liftaamalla pyörän luokse ja vielä seitsemän kilometriä pyörällä ajoa pimeässä. Nuori mies oli kovin laiha, takki näytti niin isolta. Suurin suru oli se, että huomenna hänen on lähdettävä pienen ty

YHTEYSHENKILÖ INFO

Reino Partanen
1269 Forestwood Dr.
Mississauga, ON L5C 1J2
Puh. 905-896-0418
sirpar@rogers.com

Anna Annala
214-231 Huot St.
South Porcupine ON
P0N 1H0
705.235.5025
aviisi3000@yahoo.ca

Seija Sippola
9827 Palishall Rd. SW
Calgary, AB T2V 3T4
Puh. .281.7082
ssippola@shaw

I am not writing this for myself but for the glory of God. What He has done for me, He can do for you. Praise The Lord. My parents lived on a big farm in Vars near Ottawa, Ontario. My father was a Scot and my mother was English and Irish. They had 13 children: 6 boys and 7 girls and I (Helen) was the 7th child.

I was born in 1930, Feb. 2, in Canada during the depression. I was different from the rest of the family. I was quite small and I started school when I was eight years old; I had three miles to walk. I had to run to keep up with my sisters and brothers.

In my young days, I secretly asked God to let me be a minister. I was looking for Jesus, not knowing that I was looking for Him. I received my teacher's certificate in Hamilton and Toronto. In 1951 I left home to go to a very small place called Nemegos near Chapleau, Ontario, to teach school. I taught grades 1 to 8, having over 30 children in my class; eighteen of them had just come from Finland and did not know a word of English. I started to teach English to the older people and at the same time I learned Finnish.

I met up with a Finnish man from Soini, Finland and got married. In a couple of years my teaching at school was finished and I became a housewife. I also spent time helping the Finnish people fill out income tax forms and unemployment papers. Now, at that time, we lived in a big bush camp owned by Finnish people. In 1966 I came down with pneumonia, which lasted for three months. It left me in a crippled condition. Not knowing God, and what He could do, I had to live with it. Nobody there was able to tell me about God.